

Ο σεισμός

(ΔΣ) Δυστυχώς έναν Αύγουστο, κάποιον Αύγουστο μάλλον, του 1953, έγινε εκείνος ο φοβερός σεισμός. Τον θυμάμαι και μου έχει αφήσει εμένα κάτι μεσ' στην ψυχή μου, γιατί να σας πω ένα περιστατικό που έζησα στο Υπουργείο Γεωργίας που ήμουνα διορισμένη. Όταν, με τη Χούντα, μας κάνανε κάτι σεμινάρια και μας βάζανε σ' ένα υπόγειο κάτω ... εε, για να μας κάνουνε σεμινάρια. Και εγώ μετρούσα τους ορόφους από πάνω: ένας, δύο τρεις, τέσσερεις, πέντε, έξι... Ιιιι! λέω και ξεράθηκα. Έμεινα ξερή και παίρνω όλες τις καρέκλες, έπεσα κάτω ξερή, έτσι, μπααααμμμ! «Τί έγινε; Τι έπαθες;», δε μπορώ σε κλειστό χώρο να μπω. Δεν μπορώ. Αυτό μου είναι αδιανόητο. Λοιπόν, φύγαμε απ' την Κεφαλονιά...

(ΝΣ) Όλα τ' αδέρφια γεννήθηκαν στην Κεφαλονιά;

(ΔΣ) Όλα.

(ΝΣ) Όλα τα παιδιά ...

(ΔΣ) Όλα. Όλα .Το μικρό ...

(ΝΣ) Πόσα ήτανε;

(ΔΣ) Εννιά.

(ΝΣ) Πόσα αγόρια , πόσα κοριτσάκια;

(ΔΣ) Τα κορίτσια είναι πέντε και τ' αγόρια τέσσερα. Το πιο μικρό μας μεσ στη σκηνή το είχαμε... στη σκηνή... κι έπαθε κάτι, το κακόμοιρο αυτό. Φαίνεται στα έντερά του κάτι, δεν ξέρω... Πε... πέθαινε κάθε φορά, πέθαινε! Ζήσαμε πέντε, έξι μήνες. Καλά ο πατέρας μου ήτανε πολύ έξυπνος, πολύ καλός, πολύ άξιος άνθρωπος και μία μέρα μας είχανε δώσει κάτι ξύλα για να κάνουμε παράγκα. Και πουλάει τα ξύλα κι επειδή είχε τον Τυπάλδο φίλο... -ο πατέρας μου ήτανε πολύ κοινωνικό άτομο...

(ΝΣ) Τί δουλειά έκανε;

(ΔΣ) Ήτανε στη χωροφυλακή. Ήταν ενωματάρχης.

(ΔΣ) Και ο Τυπάλδος μας βάζει όλους μέσα στο «Αγγέλικα», στο καράβι, και μας φέρνει. Μ' ένα... μ' ένα κουτί χάρτινο. Αυτά ήτανε τα πράγματά μας. Ένα κουτί χάρτινο και τίποτ' άλλο. Και τίποτ' άλλο. Και πάμε στο Περιστερί, σε μια αυλή που ήτανε πολλά δωμάτια. Και ήτανε πολλά δωμάτια και ο καθένας είχε ένα δωμάτιο, κοινή τουαλέτα, κοινή κουζίνα. Ήτανε μία κυρία, καλή της ώρα, αυτή είχε φαίνεται, ήτανε σε καλή κατάσταση, μαγειρεύε. Και πηγαίναμε και της κλέβαμε το φαί απ' την κατσαρόλα. Εις γνώση της, όμως! Γιατί κάθε φορά έβλεπε τη κατσαρόλα μισογεμάτη και ναι, της το κλέβαμε... της το παίρναμε! Ναι. Πέρασαμε πολύ δύσκολα χρόνια. Εν τω μεταξύ τα παιδάκια μας ήτανε μικρά -γιατί εγώ είμαι η μεγαλύτερη. Σκεφτείτε τώρα, πίσω από μένα άλλα οχτώ!